

„malo popustila, jih je pa zopet hujsi prijela. Pred 14. dnevi so jih zopet obhajali. Veliko ljudi je šlo za s. rešnjim telesam, in žalostni so klečali okoli postelje svojiga ljubleniga dušniga pastirja. Po svetim obhajili so gosp. Jarnik blagoslovili (žegnali) vse pričujoče in celo svojo faro. Bilo je prav milo in žalostno! Od dne do dne so bolj otekali, vidilo se je, de barkica proti kraji jadri; 11. Rožencveta zvečer ob enajstih jih je Bog k sebi vzel; 13. tega mesca je bil pogreb. Lepo so rajnkiga počastili. Slava, komur slava gré! Prečastitljivi gosp. Prošt in fajmošter stolne cerkve v Celovcu Leopold Anton Praskovic — in še deset drugih duhovnikov je bilo per pogrèbu; ljudi je bila velika množica. — Gosp. Jarnik so bili rojeni v zilskej dolini per Nadižarji na Potoce v Šent-Štefanskej fari 11. Velitravna léta 1784; novo mašo so peli leta 1806 pod košato zeleno lipo zraven cerkve v Šent-Štefani. Za kaplana so bili pod Kèrnosam (Gurnitz), v Čajncèh (Tultschnig) in per stolni cerkvi v Celovcu, potèm so bili za fajmoštra v Šent-Mihelu in sadaj 15 lét v Blatogradu.“

„Vse je rajnkiga gosp. Jarnika rado imelo, staro in mlado je bilo žalostno per pogrèbu in še perletnim možem so nehoteč solze v očèh igràle. Duhovnik so bili po sercu božjim, prijazni proti vsakimu; vidilo se je jim dobro serce že v pogledu, slišalo v besèdah in kazalo se je v njihovim djanju. — Bili so mož visokoučen, so znali vse slavjanske narečja (dialekte), ljubili so ves slavjanski národ. Lice jim je sijalo, kadar so govorili od našiga jezika in naroda! Med bukvami, ki so jih spisali, so naj imenitnejši: „Versuch eines Etymologikons der slowenischen Mundart in Inner-Oesterreich. Klagenfurt 1832.“ Slovenski besednik niso mogli dokončati, kakor so željeli. „Pokoje večni daruj njemu Gospod! in večna luč naj mu sveti! Amen.“

Matija Majer.

Urno, kaj je noviga?

(Kdor nozhe sam delati, ga bodo prihodnjizh v delavnihnici (Arbeitshaus) delati filili). Nafhe milofljivo z. k. poglavarstvo fi v fèfkosi prisadeva, tudi nevarne lenúhe poboljfhati in druge ljudi pred njih hudobijami obvarvati; ravno sató je tudi, ni davnej, fklenilo, take lenúhe, poftopazhe, vlahugarje, rakolnazhe in kar je fhe take derhale vezh, is deshèle ispraviti in jih v delavnihnice potakniti, kjer bodo s ojtro fhibo k vfakdanjimu delu filjeni, vezh ali manj lét, dokler se bodo do dobriga poboljfhali. 20. Roshnizveta fo sopet fedmero takih lenúhov is deshèle ispejlali, namrezh: petèro v Gradez, dvoje pa v Prágo, kjér bodo mogli vezh ali manj zhafa v delavnihnici plefati, kakor jim bodo godli. — Kakó hvaleshni bodo pazh posebno tifti ljudje, ktère fo ti rakomavsharji nadlegvali! Gotovo je to nar bolj fhi fredstvo, deshèlo pred takimi lenúhi obvarvati.

(Z. k. kervava fodba) je 19. Roshnizveta nekiga hudodelnika, ktéri je lanfko leto hifho svojiga lastniga fina v Šhifhki poleg Ljubljane poshgál, v teshko jezho obfodila, kjér bo mogel 15 lét oftati. Grosa naf je obfhla, ki fmo vidili hudobniga starza

na odru ftati. — Naj bi faj ofodba kervave fodbe tifte, ki morebiti take hudobne mifli v ferzu imajo, fvarila, kaj taziga nikdar ne ftoriti, zhe jih tudi ne frezha pogorelzo v od take hudobije ne oftrafhi.

Nekaj od serbskih Novin v Pešti.

V dopisu iz Zadra smo od gosp. M. S. sledeči spis dobili s prošnjo, de biga v naših Novizah oznanili, ktère tudi v Dalmaciji zlo berejo.

„V 11. listu serbskih Novin v Pešti se bere spisek, ki brez vzroka vestno obnašanje dalmatinskiga ljudstva napada, in brez razloga njegovo čast in ceno podkopuje.“

„Brez de bi se pustili v misel pisatelja oniga malopridniga spisa, in brez de bi v prepir rinili, ki bi vtegnil vroč biti, in marsikteriga pošteniga in zverstniga možá okaliti, samo v brambo svoje drage domovine rečemo, de se obnašanje celiga naroda, bodi ktère derzave hoče, ne sodi poleg izpričevanja kaciga brezumniga seljana, (ker je znano, de prosti ljudje ne li v Dalmaciji, ampak tudi pri nar izobraženejših narodih lastne in kazljive vraže imajo) ampak po resničnih delih, poskušnji in dolgim občenji z veliko možmi tega naroda, te derzave.“

„Ako bi se užgani pisatelj oniga spisa ne bil pod Imosko v Černogori ustavil, temuč saj ne ktère dalmatinske mesta in grade obhodil, in meščane in grajšane iztočniga verozakóna (tako imenovane Staroverce) opráševal, kako se ž njim obnašajo, nasprot pa kako so se spoznovavci zapadne cerkve vsakèas obnašali, mislimo, de bi bil moralno izobraženje dalmatinskiga ljudstva vsaj drugač sodil, ako bi ne bil svoje soditve clo zamolčal, in tako ne zadel v umoslovno pravilo, ki pravi: A minore ad majus non valet conclusio, to je: od posameznih na občnost razsódne veljá.“

„Potèm tudi menimo, de on ni imel vzroka nad prokukurikanjem naše Zore, kakor on piše, tožiti se, kèr ona (vidi broj 2.) ni ne eniga ne družiga verospoznanja, ne Podvelebitanov ne Zavelebitanov imenovala, ampak le odpadnike in nevernike sploh, moleči vseobčniga Očeta, de bi jih osvetlil in k spoznanju in edinosti vere peljal. Kjé se v ti splošni keršanski molitvi kaj hudiga najde? Ali ni Dalmacia s Turkami obdana? Ali nema med seboj ubogih Judov? — Tih in takih okolšin vetrenast pisavec ni vidil, ter tako nehote, z hladno bratinsko ljubeznijo vestno obnašanje dalmatinskiga ljudstva omračil.“

S.

Šhitni kup.	U Ljubljani		U Krajnju	
	19. Roshnizvéta.		17. Roshnizvéta.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pfhénize domazhe	1	21	1	29
1 „ „ banafhke	1	25	1	27
1 „ Turfhize . . .	1	2	—	—
1 „ Sorfhize . . .	1	3	1	7
1 „ Rèshi . . .	—	—	1	6
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	57
1 „ Profa . . .	1	—	1	8
1 „ Ajde . . .	1	5	1	8
1 „ Ovfa . . .	—	—	—	42